

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 30/2015 z 28. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola dňa 22. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie práva na spravodlivý proces uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 30/2015 z 28. mája 2015.

2. Z podania sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 93/2013 zo 16. októbra 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 132/2014 zo 16. decembra 2014 uznaný vinným

zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody 11 rokov nepodmienečne. Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania, o ktorom okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt 1/2015 z 23. februára 2015 rozhodol tak, že obnovu konania v prospech obvineného povolil. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V, o ktorej krajský súd rozhodol tak, že uznesením sp. zn. 3 Tos 30/2015 z 28. mája 2015 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a návrh na povolenie obnovy zamietol. Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol uznesením sp. zn. 5 Tdo 65/2017 z 31. októbra 2017.

3. Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd „*mal uplatniť zásadu in dubio pro reo, ktorú okresný súd Bratislava uplatnil*“. Krajský súd tak však neučinil, čím malo byť porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

4. Sťažovateľ však nemá prostriedky na zaplatenie právneho zástupcu, keďže je poberateľom čiastočného invalidného dôchodku, a preto žiada ústavný súd o ustanovenie obhajcu, ktorý mu „*pomôže právnický zoštylizovať sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky*“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 53 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému uzneseniu) odvolacieho súdu. To však neplatí pre prípady, v ktorých zákon možnosť podania dovolania výslovne vylučuje, resp. jeho podanie neumožňuje. Ústavný súd opakovane vyslovil, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv (I. ÚS 109/06) a že zákon o ústavnom súde neumožňuje ústavnému súdu zmeškanie tejto dvojmesačnej lehoty odpustiť (I. ÚS 550/2015), a to ani v prípade uplatnenia dovolania, o ktorom osoba znalá práva musela vedieť, že je zo zákona vylúčené (napr. I. ÚS 352/2016).

9. Ústavný súd posúdil podanie podľa obsahu a vyžiadal od najvyššieho súdu uznesenie sp. zn. 5 Tdo 65/2017 z 31. októbra 2017, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa. Z predmetného rozhodnutia vyplynulo, že v posudzovanej veci podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Miroslava Kiša dovolanie proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd konštatoval, že podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému

rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371. Poukázal aj na § 368 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý špecifikuje, čo sa rozumie rozhodnutím podľa § 368 ods. 1. Následne uviedol: „*Keďže v uvedenom taxatívnom výpočte uvedenom v § 368 ods. 2 Tr. por. uznesenie, ktorým by súd podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh na povolenie obnovy konania, absentuje, je zrejmé, že dovolanie obvineného [REDACTED] nie je prípustné.*“ Na základe uvedeného najvyšší súd na neverejnom zasadnutí dovolanie sťažovateľa bez preskúmania veci odmietol.

10. Z už uvedeného vyplýva, že dovolanie sťažovateľa proti sťažnosťou napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tos 30/2015 z 28. mája 2015 bolo objektívne neprípustné, keďže zákon podanie dovolania proti danému typu nemeritórneho rozhodnutia neumožňoval. Podanie predmetného dovolania nemalo za následok ani zachovanie lehoty vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu. Za týchto okolností je ústavná sťažnosť smerujúca proti rozhodnutiu krajského súdu z 28. mája 2015, podaná 22. decembra 2017, evidentne podaná po dvojmesačnej lehote stanovenej v § 53 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd ju preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

11. Vzhľadom na už uvedené nepovažoval ústavný súd za účelné vyzývať sťažovateľa k odstráneniu nedostatkov podania plynúcich predovšetkým z absencie právneho zastúpenia, resp. mu ustanoviť právneho zástupcu. Ani ustanovenie právneho zástupcu by nič nemohlo zmeniť na skutočnosti, že ústavná sťažnosť bola podaná po zákonnej lehote, ktorej zmeškanie nie je možné odpustiť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018